

ται, ἔρχεται εἰς ὅλα, καὶ ὅταν ἡ δυστυχία, ἐπίσης.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ τραβᾷ καὶ κανὲν τρία δὲν ἐξήρχετο. Ἡ συγκίνησίς του ἦτο μεγάλη, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποκρύψει. Τελευταῖον διέκρινεν ἀπὸ τῆς ἀκρας τὸν Ρήγα-Κοῦπα, καὶ ἐστάθη.

— Τραβᾶτε, — εἶπεν ὁ Ἰλαρχος.

— Ἐτελείωσε! Ὁ Ρήγα-Κοῦπα! ἀνάθεμά τον! Ὁ παπαδάκος μὲ ἐξετίναξε. Πάρετε, κυρία, τὰ χρήματα.

Ὁ κόμης ἐσκόρπισε μετὰ λύσσης τὰ χαρτῖα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΔΗΣ.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ Ἐλδα ἀναγινώσκουσα ἐποίησε κινήμα τι ἐκπλήξεως, ἔπειτα προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ Σερράλτη, συνέστειλεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας της, μεθ' ὅ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ὡς ὁ εὐρίσκων τὴν ἐξήγησιν γεγονότος τινός· ἐφρασθεῖσα δὲ κατόπιν ἀμέσως πρὸς τὸν Σερράλτην, τῷ εἶπεν·

— Ἐξακολουθήσατε λοιπὸν . . .

Ἄλλ' ὁ Σερράλτης, ὅστις εἶχεν ἐκμυῆν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐπιστολῆς, θλίβων ἰσχυρῶς τὸν πῖλον ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ἀπεκρίθη·

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἔλεγον σὰς ἐνδιαφέρει βεβαίως πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Ἀληθῶς; — ἠρώτησεν ἡ Ἐλδα μετὰ τινος κακεντρεχείας.

— Βεβαίως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ Ἰλάρχου Καβάλλη καὶ θὰ περιέχει ἀναμφιβόλως πολλὰς τετορευμένους καὶ κομψὰς φράσεις, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας τόσῳ καλῶς εἰξεύρει καὶ διὰ ζώσης νὰ σὰς λέγῃ.

— Ἀπιστεῦτε ἀληθῶς ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε τοῦ Ἰλάρχου Καβάλλη — ἠρώτησεν ἡ Ἐλδα ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα.

— Εἶμαι βεβαίωτατος, ὑπέλαθεν ὁ Σερράλτης, δὲν εἶπατε ὅτι ἀναμμένατε παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὴν;

— Καί, τούτου δοθέντος, θὰ σὰς δυσηρέστει;

— Ναί — ἀπήντησεν ὁ Σερράλτης μετὰ σταθερότητος, ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του ἐπὶ πλέον. — Ναί, διότι ἡ ζηλοτυπία μου κατατρώγει τὰ σπλάγχνα, καὶ σεῖς διασκεδάξετε νὰ μὲ κάμνετε νὰ ὑποφέρω καὶ νὰ μὲ βλέπετε πάσχοντα. Τοῦλάχιστον ὅταν εἶνε παρὼν ὁ Ἰλαρχος ἀκούω τὴν ὁμιλίαν του· εἶνε ἀληθὲς ὅτι αἱ λέξεις του μοῦ ξεσχιζοῦν τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὰς ἀκούω. Τώρα εὖρε καλλιτέραν μέθοδον. Γράφει. Καὶ οὕτω ἡ βίασάνός μου εἶνε σκληροτέρα . . . Κυρία Ἐλδα — ἐξηκολούθησεν ὁ Σερράλτης, οὕτινος ἡ διάνοια εἶχεν ἐντελῶς σκοτισθῆ — ἐὰν δὲν θέλετε νὰ παραφρονήσω, εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, τί σὰς γράφει, ἀφήσατέ με νὰ ἴδω τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν . . .

— Κύριε — ἀπεκρίθη ἡ Ἐλδα αὐστηρῶς — τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξέρχασθε τῶν ὀρίων τῆς καλῆς ἀνατροφῆς. Δὲν σὰς ἔδωκα ποτὲ οὔτε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ ζηλοτυπήτε καὶ λυποῦμαι παραπολὺ ὅτι ἡ ζηλοτυπία σὰς κάμνει νὰ λησμονήτε τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς . . .

Ἡ ἀπάντησις ἦτο τραχεῖα! ὁ Σερράλτης ἠσθάνθη ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἔπεσεν ἐξουδενημένος ἐπὶ τῆς ἑδρας . . .

Ἡ Ἐλδα ἐφάνη καμφθεῖσα Ἐσεισε χαριέντως τὴν κεφαλὴν της καὶ εἶτα προσέθεσεν ἀποφασιστικῶς·

— Ἐστῶ, θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν. Γνωρίζω ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμνω εἶνε ὅλως ἀνάρμοστον, τὸ κάμνω ὅμως διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ἐπὶ τίνος σαθρᾶς βάσεως στηρίζεται ὅλη ἡ ὀθέλλειος ζηλοτυπία σας.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις ὁ Σερράλτης ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Μίαν στιγμὴν — ὑπέλαθεν ἡ Ἐλδα — θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον. Θὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀναγνώσητε, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔλαβε νέον φάκελλον, ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς αὐτοῦ, ἐσφράγισεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐνεχείρισεν τῷ Σερράλτη.

— Καὶ τώρα δὲν σὰς κρατῶ πλέον — εἶπεν ἐγειρομένη — διότι φαντάζομαι τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας νὰ γνωρίσητε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι, προσέχετε, διότι θὰ σὰς ἐπιβλέπω ἀπὸ τὸν ἐξώστην.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σερράλτην καὶ ἐξῆλθε, ἀποκρούπτουσα μετὰ κόπου μειδίωμα εἰρωνικόν.

Ὁ Σερράλτης ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ κατῆλθε ταχέως· ἡ ἐπιστολὴ ἔκαίε τὰς χεῖράς του. Δὲν ἠρίθμησε τὰ βήματα, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀπεμακρύνθη ἀρκούντως ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν. Κατ' ἀρχάς, ὡς ἐκ τῆς νευρικῆς ταραχῆς, εἰς ἣν διετέλει, δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καλῶς τὰς γραμμάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνελθὼν ἀνέγνω·

«Κυρία,

» Ἐνόμιζον ὅτι ἐδικαιοῦμην ἐκτιμῆσεώς τινος ἐκ μέβρου ὑμῶν ἐπὶ τῇ βαθυτάτῃ ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν . . . »

Κεραυνὸς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐπληξεν! ἦτο ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὴν προηγούμενην ἑσπέραν καὶ τὴν ὁποίαν μόλις τότε εἶχον φέρει εἰς τὴν Ἐλδαν. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἠσθάνθη γλυκεῖάν τινα ἀνακούφισιν ἐν τῇ καρδίᾳ του βλέπων διασκεδαζομένους ὄλους τοὺς φόβους του, ἀλλ' ἔπειτα ἀναλογιζόμενος τὴν κωμικότητα τοῦ προσώπου ὅπερ παρέστησε, καὶ τοὺς γέλωτας, εἰς οὓς θὰ ἐξερράγη ἡ Ἐλδα παρατηροῦσα αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἐξώστην, ἠσθάνθη καίουσαν τὴν κεφαλὴν του καὶ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Π*. Β*.

Κατὰ τὸ Ἐ' ἔτος δημοσιευθῆσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ :

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

FORTUNÉ BOISGOBEY :

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ :

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.